Het voorval met het beest in het bos

Jesse en Finn zijn dol op het Piekenbos. Ook al maken volwassenen hun kinderen bang met angstaanjagende verhalen. De geest van de oude boswachter, Beest, zou er ronddwalen en in holle stronken naar nietsvermoedende voorbijgangers loeren.
Jesse en Finn lachen er maar mee.
Op de dag dat het erop lijkt dat het bos moet verdwijnen, keert Finn niet terug.
De ouders van de twee vrienden besluiten om Finn te gaan zoeken.
Oom Benny, kapper en helderziende, is er maar niet gerust in ...

BiB-BoX ★

bingel
Haal meer uit dit boek!
Ga snel naar bingel.be.

www.vanin.be

VAN IN
a Sanoma company

Het voorval met het beest in het bos

Do Van Ranst en Jurgen Walschot

1. *'Tarzan van niks!'*

(Jesse, beste vriend van Finn en stinkdier)

'Wel, hoe zit het, compagnon? Afspraak morgen op onze ultrageheime toplocatie?' vraagt Jesse. 'Daar kan je van op aan, al vind ik 'compagnon' een idioot woord. En die toplocatie is niet van ons en strikt gezien ook niet ultrageheim', grinnikt Finn. De twee vrienden staan met hun fietsen voor de gesloten garagepoort van het huis van Jesse, met hun T-shirts en jeansbroeken onder de spatten en vlekken van de modderige drek. Finn, die niet vies is van wat vuiligheid, heeft er de hele terugweg om moeten lachen en drukt zijn vriend op het hart dat Tarzan spelen nare gevolgen heeft voor hun moeders, die zo op netheid gesteld zijn. 'Nare gevolgen voor onze moeders?' Jesse begrijpt het niet helemaal, maar daar zit zijn knorrende maag voor iets tussen.

Jesses verstand neemt namelijk af naarmate hij meer honger krijgt. 'Moeders vinden het niet bepaald 'aangenaam' als je hiermee naar huis komt, Jes!' en hij wijst naar de onderkant van zijn broekspijp die doordrenkt is met een groenbruine smurrie tot halfweg de knieën. Jesse en Finn zijn al enkele weken zoet met het hangen van lianen in de bomen van het Piekenbos en sinds vandaag is alles eindelijk afgewerkt, zodat ze, net als slingeraapjes, van boom naar boom kunnen zwieren, hun grote held Tarzan achterna. Al moeten ze daarvoor nog intensief oefenen, want vandaag zijn ze al enkele keren keihard naar beneden gedonderd. Op zich niks ergs, maar wel heel vies. Het Piekenbos ligt vol drassige

plassen, verscholen onder een bladerdek van soms een halve meter dik of onder takken die er door een of andere grapjas lijken te zijn neergelegd om nietsvermoedende voorbijgangers in de val te lokken. Volgens Jesse en Finn zit er in of achter de bomen daar zo'n leukerd met een videocamera, want dat levert gegarandeerd grappige tuimelpartijen op die je op drukbezochte websites kan terugvinden. Volgens heel wat mensen in het overigens piepkleine dorpje, dat aan de rand van het uitgestrekte Piekenbos ligt, zijn het lepe vallen die zijn uitgezet door Beest, de oude boswachter van het Piekenbos.

Beest bestaat niet, weten Finn en Jesse. Beest is bedacht door overbezorgde moeders die niet willen dat hun kinderen naar het bos trekken, uit angst dat ze met vieze kleren naar huis komen. Zo hoeven ze niet wasmachine na wasmachine te vullen en daarna wasmand na wasmand leeg te strijken. De oude boswachter bestaat wel natuurlijk, maar die hebben ze in jaren niet meer gezien. Volgens sommigen is hij zelfs al lang morsdood, maar niemand weet er het fijne van.

'Het was ongelooflijk en uitzonderlijk mega vetcool, maar volgende keer gaan we wel in Tarzanoutfit, compagnon', lacht Jesse. 'Nee, bedankt!' Finn port een keer in zijn buik. 'Ik denk niet dat ik sta met enkel zo'n idioot lendendoekje om. Bovendien heb ik helemaal niet zo'n moordlijf. Nou ja, nog niet! Dat doet er mij aan denken ...', zegt hij, waarbij hij bezorgd kijkt, maar wel een beetje doet alsof, met één wenkbrauw de hoogte in en wachtend op een reactie van Jesse. 'Waaraan doet het welgevormde lichaam

van Tarzan, de koning van de jungle, jou dan wel denken, bloedbroeder?' vraagt Jesse terwijl hij een belachelijke zwaaibeweging met zijn arm maakt. 'Ik heb een razende honger, man! En hou op met te praten als een imbeciel, je lijkt wel een acteur uit zo'n oude film!' knalt het uit Finns mond. Hij gaat op zijn trappers staan, klaar om weg te fietsen, want zijn moeder bakt vandaag frietjes en dat is zowat de enige goede reden om op tijd thuis te zijn. 'Zie ik je morgen weer, rond de klok van zes?' roept hij nog. 'Is het dan al pikkezwart, aardedonker, gruwelijk duister, net als in de allerdonkerste nacht van alle donkere nachten die onze planeet heeft gekend?' vraagt Jesse, in één adem en alweer met die stem die zo uit een slechte horrorfilm lijkt geplukt. 'Haha, met dat stemmetje lijk je dus écht,' en dan imiteert hij Jesse, 'een heel klein beetje op een weerzinwekkend monster uit een derderangsfilm uit de jaren twintig van de vorige eeuw.' Jesse gniffelt en roept terug: 'Lekker griezelig dus!' 'Beest kan nu al niet wachten om met onze horrorvertoning mee te doen', zegt Finn, met een diepe grom in zijn stem. Daarop scheurt hij weg, zijn hand nog een keer hoog in de lucht stekend en luid roepend: 'Jahiejahiejaaahiejahiejaaaa!' 'Je bent misschien een fijne kerel, maar je bent ook een Tarzan van twee keer niks!' roept Jesse hem nog achterna. Als Jesse zijn fiets de garage in rijdt, houdt Roel, zijn vader, hem tegen. Hij kruist zijn armen hoog boven zijn borstkas en houdt zijn voet een eindje voor zich uit. Een typische houding van Roel als hij een belangrijke melding te maken heeft en gewichtig wil doen. 'Ai', denkt Jesse hardop en hij bereidt zich in gedachten voor op een

fikse uitbrander van zijn vader. 'Alleen moeders, hé?' lacht Roel ironisch. 'Hu?' kijkt Jesse met een niet-begrijpende blik. Roel wijst naar de besmeurde broek van Jesse. 'Alleen moeders vinden het niet fijn als hun zonen zo huiswaarts keren?' Hij trekt zijn wenkbrauw hoog op, wat ook zo'n typisch trekje van papa is als hij het niet eens is met zijn zoon, weet Jesse. 'Trek die broek maar als de gesmeerde bliksem uit, dan gooi ik ze bij de rest van je vuile kleren in de wasmachine, viespeuk,' waarop zijn papa grijnzend verdwijnt richting keuken. 'Wat gaan we straks eten, chef?' roept Jesse hem na. 'Beest met lianenbonen in moeras-saus op een bedje van beukenboomschors!' roept Roel, waarbij hij er nog een griezelige lach achteraan probeert te produceren die nergens op lijkt.
Sinds pa de wasmachine en de droogtrommel naar de garage heeft verhuisd, moeten we opletten met wat we hardop zeggen, denkt Jesse. Hij stuurt dan ook onmiddellijk een sms naar Finn: *Voor de garagepoort voortaan geen geheimen meer vertellen. De poort is flinterdun en de oren van mijn pa nog scherp. Over.* Finn stuurt binnen de drie minuten een bericht naar zijn vriend terug:
a) Ik heb geen geheimen.
b) Een normale knul typt niet 'over' op het eind van een sms.
c) Jij bent natuurlijk geen normale knul! Zie je morgen! F
Pas als Pipa, de mama van Jesse, thuis is van kantoor, wordt er eindelijk gegeten. 'Sorry jongens', zegt ze, terwijl ze, met haar tas nog om de schouder en haar jas nog aan, haar twee kerels een zoen op het voorhoofd geeft. 'Het was weer abnormaal druk op kantoor en ik raakte maar niet weg. Iedereen bleef maar aan mijn hoofd

zeuren en ...' 'Hetzelfde liedje als elke dag', onderbreekt Roel haar, waarbij hij een liefdevolle knipoog naar haar stuurt en er nog een zoen bovenop krijgt van haar. 'Gaan we nu eindelijk starten met eten, stapelverliefde tortelduiven?' roept een zichtbaar hongerige Jesse uit, met zijn lepel en vork alvast in de aanslag boven zijn dampende bord. 'We eten overheerlijke spaghetti à la chef papa', snoeft Roel, met een vreemd Italiaans accentje dat hij uit een of andere maffiafilm gekopieerd heeft. Vroeger heette het lievelingsgerecht van Jesse gewoon spaghetti à la mama. Sinds mama een nieuwe, drukke baan heeft en elke avond laat thuiskomt, maakt papa eten. Hij schrijft artikels voor verschillende kranten en werkt dagelijks van thuis uit. Jesse vindt spaghetti à la mama nog lekkerder dan spaghetti à la papa, maar hij zegt er maar beter niets van. Papa slooft zich iedere dag uit voor mama en voor Jesse. Het hele huis glimt van boven tot onder als nooit tevoren, hij rijdt het gras wekelijks af en hij moet elke dag een sterrenchef spelen in de keuken. Mama zegt zo'n duizend keer per dag hoe gelukkig ze met hem is en papa geniet er duidelijk met volle teugen van. 'Dus jij haalde het weer in je hoofd om als een regelrecht stinkdier naar huis te komen, zoonlief?' vraagt mama, waarbij ze aan het haar van Jesse snuffelt. Dat ruikt ondertussen alweer lekker, want hij heeft wel meer dan een half uur onder een klaterende douche gestaan en zijn haar gewassen met een flinke toef lavendelshampoo. 'Echte jongens horen vies te zijn', verdedigt papa. 'In mijn tijd stonken we elke avond uren in de wind van in smerige beken te vallen, door weilanden te hossen en door maisvelden te ...'

'Dan moet ik jou, eerlijkheidshalve, maar supertrots meedelen dat jij inmiddels geen echte jongen meer bent', onderbreekt mama hem met een dolgelukkige blik. 'Alles is weer zo heerlijk en tot in de puntjes netjes, mijn allerliefste lieverd!' 'Ik ben geen jongen, maar een man, Pipa!' roept papa met stoere stem uit, waarbij hij zijn elleboog op het tafelblad priemt en een flinke spier balt. 'Kijk hier maar eens naar, mevrouw.' Jesse vindt het maar meevallen, als je het vergelijkt met die van Bob, de papa van Finn, die spierballen heeft waar de bovenarmen van Roel drie keer in kunnen.
'Mag ik voelen, Roelie?' vraagt mama, maar ze wacht niet op een antwoord en aait over zijn arm terwijl ze liefkozende geluidjes maakt. 'Je bent mijn allerliefste, stoerste bodybuilder, lieverd!' roept ze lachend uit. Jesse tolt met zijn ogen en blaast lucht door zijn neus. 'Mam, pap, jullie lijken wel een stel verliefde tieners!'

'Bestaat Beest echt?' vraagt Jesse, terwijl hij met mama de keukentafel afruimt en het bestek en servies in de vaatwasser schikt. 'Ga je daar nu opnieuw over beginnen?' Mama trekt haar neus op, alsof ze een beest kan ruiken.
'Beest bestaat precies zo echt als jij en ik', zegt papa, met een mysterieuze kronkel in zijn voorhoofd. 'Maar niemand heeft hem ooit in levende lijve gezien, toch?' Papa drinkt zijn kopje koffie tot de bodem leeg en veegt met de rug van zijn hand zijn mond schoon.
'Ik wel, als je het per se weten wilt', zegt hij geheimzinnig.
'Dat zit jij hier ter plekke te verzinnen, jij fantast', zegt mama. Papa

schudt heftig zijn hoofd. 'Eén keer kwam ik dat schepsel tegen, ergens in het midden van het pikdonkere bos toen hij meedogenloos een jager, blind van paniek, de nek om wrong.'
'In je dromen zeker?' lacht mama. 'In mijn nachtmerries, ja!' roept papa uit, waarbij hij doet alsof er ijskoude rillingen over zijn rug lopen. Papa had als kind vaak de vreselijkste nachtmerries over het Piekenbos en de oude boswachter, weet Jesse. En papa was heus niet alleen ...

2. *'Blijf er nou maar gewoon weg!'* *(Oom Benny – kapper en waarzegger)*

Al jarenlang verzinnen volwassenen de vreemdste, meest beangstigende verhalen over het Piekenbos om heel wat kinderen doodsbang te maken. Er zou een angstaanjagend spook ronddwalen dat eigenlijk de oude boswachter is, Beest genaamd. Maar andere mensen beweren dan weer dat de oude boswachter al heel wat jaren geleden overleden is, en dat hij, of beter zijn geest, met priemende ogen vanuit holle stronken loert naar niets-vermoedende voorbijgangers. Heel af en toe kan hij zich niet beheersen en vangt hij iemand, die hij vervolgens opsluit in een kerker. Daar laat Beest hem of haar helemaal alleen verhongeren, metersdiep onder de grond, op de plek waar vroeger het kasteel stond. Er liggen bovendien verborgen moerassen in het

bos. Daarin huist een eng beest met kronkelende tentakels dat je vastgrijpt en mee de dieperik in sleurt als je er te dicht langs af loopt. Nu ja, en nog meer van dat soort flauwekul. Maar tot op vandaag wordt het nog steeds verteld. En hoewel geen mens het echt gelooft, is het wel afschrikwekkend en zijn de verhalen sterk genoeg om almaar weer door te vertellen. Als een soort van waarschuwing aan het adres van de volgende generatie kinderen met propere broeken. Het gevolg is dat nog maar weinig mensen het Piekenbos durven te betreden. Het lijkt er zelfs meer en meer op dat alleen de gezworen vrienden Jesse en Finn tegenwoordig nog genoeg lef hebben om er rond te hangen.

'Alleen jij en Finn hebben de vreemde gewoonte om zo'n vies, akelig bos leuk te vinden', zegt mama. Ze rilt en roept luid: 'Bah!'

'Bovendien', zegt papa, 'is het eigenlijk verboden om dat bos te betreden en dat weten jij en Finn maar al te goed.' Jesse haalt zijn schouders onverschillig op en zegt zuchtend: 'We doen er toch absoluut niemand kwaad mee?'

De dag nadien staat Finn net na het middageten al aan de voordeur te jodelen als Tarzan, terwijl hij zich op de ribbenkast klopt als een gorilla. 'Cool man, je bent maar zowat vijf uurtjes vroeger dan we gisteren afgesproken hadden', lacht Jesse. 'Het kan me geen donder schelen wat jullie vandaag zoal op de planning hebben, jongens, maar jullie gaan hoe dan ook eerst een keer langs bij oom Benny', zegt papa. Oom Benny is al sinds de eerste kleuterklas de beste vriend van Pipa en hij heeft de enige kapperszaak van het

dorp, op het eind van de Hoofdstraat. Jesse vindt oom Benny best een leuke kerel, maar hij heeft wel een gloeiende hekel aan zijn kapsalon. Je moet er stilzitten en dat is niet bepaald Jesses sterkste eigenschap. Bovendien komen er altijd van die prikkerige haartjes tussen de kraag van je T-shirt en je nek te zitten als oom Benny je geknipt heeft, wat de hele rest van de dag gegarandeerd een vervelend gekriebel in je nek oplevert. Daarenboven is het ook altijd broeierig warm in het kapsalon door alle haardrogers die warme lucht uitspuwen, om de haardossen van oudere dames te verhitten tot ze in de krul schieten. Er doet ook het gerucht de ronde dat oom Benny ooit in het linkeroor van ene Diederik heeft geknipt. En hoewel niemand precies weet wie die Diederik dan wel mag zijn, liep het bloed naar het schijnt drie dagen lang onafgebroken van zijn oorlel en zou hij net zo lang ondraaglijke pijnen hebben doorstaan! Maar ook dat kan best een fabeltje zijn, want de inwoners van het dorp waar Jesse en Finn wonen, houden nu eenmaal heel erg van fabeltjes. Denk maar aan het verhaal over het Beest.

'Mijn haar is toch nog kort genoeg', protesteert Jesse.

'Hou jij een keer op', zegt papa, die met een spuitpistool nieuwe mozaïektegeltjes onder de keukenkasten van rubberachtige voegen voorziet. 'Ook al heb ik niets tegen oude rockmuziek, je lijkt op een gitarist uit het einde van de vorige eeuw en ik kan je zeggen dat die er nogal vunzig uitzagen.'

Finn vindt het allemaal uitermate grappig en gniffelt in zijn vuist, wat hem een flinke stomp van Jesse oplevert. Papa komt met een rood opgelopen hoofd van onder de kastjes uit. 'Doe nou maar

gewoon wat ik je vraag, Jes. Je laat die hersenpan van je maar beter grondig kortwieken!'

Finn en Jesse fietsen zo snel ze kunnen naar oom Benny. Hoe eerder dat klusje geklaard is, hoe sneller ze in het Piekenbos kunnen zijn om te oefenen in het liaanhangen. (Wat nog geen erkende olympische sport is, maar als de twee vrienden die beslissing konden nemen, was het meteen beklonken.) De grote vakantie duurt nog maar een dikke week en daar moeten ze met alle middelen het maximum uithalen. De jongens gooien hun fietsen tegen de gevel van het kapsalon, turen met hun handen rond hun ogen als verrekijkers door de vitrine en zien dat er gelukkig geen andere klanten bij Benny in de wachtstoelen genesteld zitten. 'Hé, zoetjes!' roept Benny, boven het belgerinkel van zijn winkeldeur uit als Finn en Jesse het kapsalon binnenkomen. Hij kamt het zilverkleurige, zijdezachte haar van Bieke, zijn waakhond, een chihuahua van tien maanden oud. Oom Benny zweet als een otter, want zijn teerbeminde minihond wil maar niet stilstaan en Benny moet haar elke vijf voet weer op haar plaats zetten. 'Hé, machoman!' roept Jesse terug, wat oom Benny helemaal niet prettig vindt. Hij is helemaal geen stoere macho en wil het ook helemaal niet zijn. Benny draagt steeds kraaknette kleren die, volgens Pipa, heel prijzig zijn en paradeert met zijn haarkleur die ergens tussen paars en roze in zit. Soms heeft hij nagellak op, gewoon omdat hij daar zin in heeft. Toen hij vorige maand zoals elke week op bezoek kwam, droeg hij zelfs een lange, zijden jurk met opzichtige glitters op de kraag en pofmouwen. Papa snapte er niks van en lachte dat het 'van kwaad

naar erger gaat met die Benny', maar mama vond het magistraal, grappig én trendy bovendien. Mama is gek van het soort streken dat oom Benny vaak uithaalt.

'Allebei kort?' vraagt oom Benny terwijl hij met de schaar in de lucht knipt en zijn vingers demonstratief tegen het haar van Finn houdt. 'Alleen ik deze keer', moppert Jesse, waarop hij puffend en zuchtend in de kappersstoel gaat zitten. Benny drapeert een kappersschort over hem heen en nevelt wat water op zijn haar.

'Geen probleem, dat klusje fiks ik in geen tijd, boys', zegt Benny.

'In geen tijd?' vraagt Finn. 'Dat horen we graag.'

De jongens steken hun duimen naar elkaar op en wisselen samenzweerderige blikken uit. Oom Benny trekt een pruillip. 'Jullie komen hier niet graag meer, terwijl dat vroeger, toen jullie nog ukjes waren, wel wat anders was!' 'Ha, maar toen kregen we nog limonade en handenvol snoep als we flink stilzaten tijdens het knippen', zegt Finn ietwat uitdagend.

Benny knikt en knipt. 'Toen waren jullie tenminste nog braaf', zegt hij met een diepe zucht terwijl hij terugdenkt aan vervlogen tijden. 'Tegenwoordig zijn jullie zich enkel nog bezig met kattenkwaad uit te halen!' probeert hij streng, zelfs bijna boos, te klinken, maar het klinkt niet helemaal gemeend. 'Zegt mama dat misschien?' wil Jesse weten. 'Zij en de rest van de hele wijde wereld', knipoogt Benny plagerig. Finn en Jesse grinniken, meer dan een beetje trots op de geruchten die over hen rondgaan. 'We gaan zo dadelijk weer een keertje naar het bos heen', zegt Finn. 'Daarom willen we het allerliefst heel snel weg, dus neem het maar niet te

persoonlijk op, oom Benny.' Oom Benny legt met een knal zijn kappersschaar op een karretje waarin zijn krulspelden, haakjes en rekkers opgeborgen liggen en grijpt naar zijn hart. 'Het bos?' roept hij, bijna uitzinnig van de schrik waarbij hij zijn hand van zijn hart naar zijn hoofd verlegt en angstvallig nee schudt. Finn knikt. 'Het bos, oom Benny, dat zijn een heleboel bomen, die heel dicht bij elkaar staan.' Hij slaat met een knipoog zijn hand op die van Jesse, voor een kletterende high five. 'Het Piekenbos, bedoelen jullie?' Oom Benny grijpt nu met beide handen naar zijn hart en zijn hoofd tegelijk. Daar gaan we weer, denkt Jesse, want hij weet intussen hoe Benny over het bos denkt. Hij laat zich een heleboel wilde verhalen laat aanpraten door zijn roddelende klanten. 'Maar ... het is er gevaarlijk, jongens!' 'Dat weten we ondertussen als geen ander', lacht Finn. 'Levensgevaarlijk!' piept oom Benny angstig. 'Ook dat weten we intussen heel goed, oom Benny', zegt Jesse terwijl hij met zijn ogen draait.

'Jullie geloven me natuurlijk niet en dat is van alle ellende nog het allerergste!' roept oom Benny uit, waarop hij naar zijn woonkamer beent en over zijn schouder roept dat ze zich met geen vin mogen verroeren. 'Alsof ik zo zou durven weg te lopen', zegt Jesse, wijzend naar zijn half gekapte hoofd en de met roze bloemetjes gedecoreerde kappersschort die hij om de schouders heeft. In geen tijd is oom Benny terug, met in zijn handen iets wat onder een handdoek verborgen zit. Hij zet het voorzichtig op de toonbank neer. Jesse trekt een rare bek naar Finn, want hij kan natuurlijk al raden wat er onder de handdoek verborgen zit. Als oom

Benny niet aan het knippen is of krulspelden indraait bij oudere mevrouwtjes, voorspelt hij de toekomst. Die ziet hij zogenaamd in een grote, doorzichtige kristallen bol. Nu ja, hij denkt dat hij de toekomst voorspelt, maar eigenlijk verzint hij er maar wat op los of vertelt dingen die iedereen al lang weet.

'Ik zie dat u binnenkort gaat bevallen van een baby', zei hij ooit tegen Truus van de krantenwinkel, die op dat ogenblik al meer dan zeven maanden zwanger was. 'Ik zie dat je binnenkort op doktersbezoek moet', zei hij turend in zijn bol tegen Pipa, die al twee dagen meer dan veertig graden koorts had en rilde als een jong boompje in een gure wind. Natuurlijk moest ze als de bliksem naar de dokter! 'Weldra heb je nieuwe buren', zei hij tegen Geertje, de mama van Finn, toen er al een hele dag een reusachtige verhuiswagen de straat blokkeerde en verhuismannen zitbanken, tafels en stoelen aan het inladen waren. Dat soort voorspellingen doet hij dus, met een ernst waar je draaierig van wordt. Nu ja, het is vaak wel lachen met oom Benny, en al helemaal wanneer hij zijn zogenaamde waarzeggerstalenten uit de kast haalt.

Hij haalt de handdoek met een theatrale zwaai van zijn bol, hijgt een paar keer tegen het glas tot er waterdamp op hangt en boent hem met het doek op tot hij glanst als een kappersspiegel. Dan gaat hij met zijn ogen vlak bij de bol zitten, staart lang stilzwijgend en mysterieus voor zich uit en schrikt dan op voor wat hij, zogenaamd, ziet. Jesse kent zijn nummertje al uit het hoofd. Want oom Benny deed het al een honderdtal keren voor Pipa, waarbij zij dan op haar beurt acteert alsof ze het gelooft om haar beste vriend te

plezieren. 'Ik zie ...', zegt oom Benny hakkelend. 'Ik zie ...'

'Niks!' roept Finn uit. Hij moet er zelf om lachen, maar oom Benny blijft met een gespannen blik in de kristallen bol kijken, alsof hij helemaal alleen is in het kapsalon en Finn niet eens gehoord heeft. 'Niks!' roept hij dan, loeihard! 'Zie je wel', lacht Finn, als hij van de eerste schrik bekomen is. Hij en Jesse duwen hun knokkels grijnzend tegen elkaar en lachen schutterig. 'NIKS ... dan narigheid!' roept Benny uit, met een stem die een beetje als die van een geheimzinnige tovenaar klinkt. Je merkt aan oom Benny dat hij deel uitmaakt van de toneelgroep in het dorp, waar hij eigenlijk enkel de kapsels en de grime verzorgt, maar zo nu en dan mag hij meespelen als er een actrice uitvalt of zo. En dat doet hij, volgens mensen die het kunnen weten, niet onaardig. Oom Benny gaat vinnig rechtstaan en ijsbeert van voren naar achteren en van links naar rechts door zijn kapsalon. 'Ik waarschuw jullie, kwajongens, op een dag loopt het niet goed af in dat spookbos.' 'Er is niks gevaarlijks daar, oom Ben, we slingeren alleen maar aan lianen van boom tot boom', zegt Jesse ernstig. Hij wil dat oom Benny ophoudt met zijn gedoe, en hem geruststellen. Maar oom Benny begraaft zijn gezicht in zijn handen terwijl hij dramatisch uitroept: 'Maar Beest loopt daar nog rond!' Hij doet zijn best om akelig ernstig te klinken en het lukt hem nog ook. 'Geloof jij dat nou echt?' vraagt Jesse met een onderdrukte glimlach. Finn bijt in zijn knokkel om zijn lach in te houden, maar het lukt maar half. 'Daar maakten ze de kinderen een halve eeuw geleden al bang mee', zegt Jesse. 'Er is geen haar veranderd sinds dat tijdperk', zegt oom Benny met

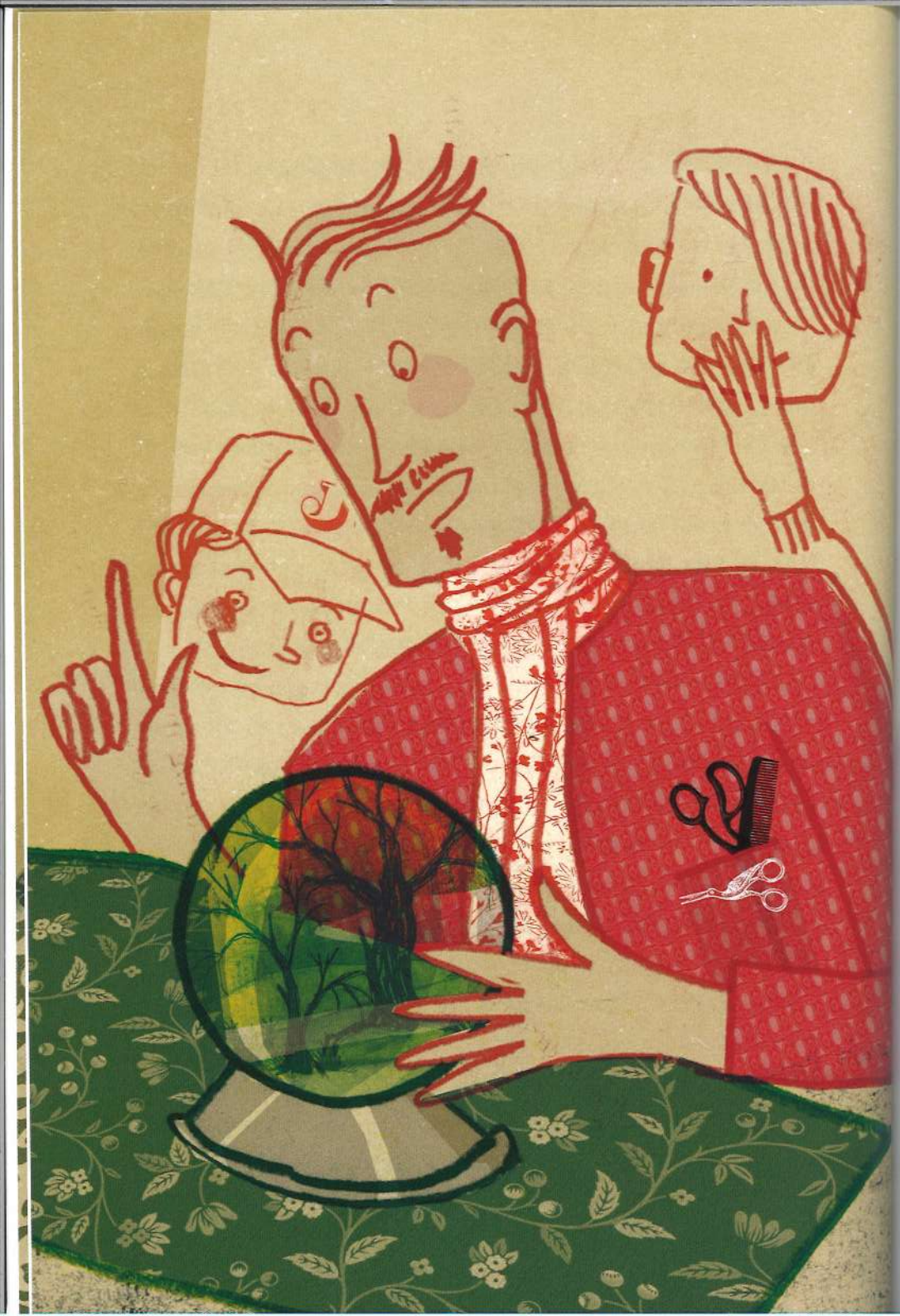

zijn wijsvinger in de lucht. 'Geen haar', lacht Finn. 'Echt iets voor een kapper', en oom Benny hem aankijkt met een half onderdrukt lachje, waardoor het lijkt alsof er eindelijk een eind aan zijn vertoning komt. 'We hebben daar nog nooit een beest gezien, oom Benny', probeert Jesse hem gerust te stellen. 'We zagen er alleen fazanten en konijntjes, en dat kun je bezwaarlijk 'beesten' noemen', zegt Finn spottend.

'Lach maar', zegt Benny, weer één en al ernst, terwijl hij met opgestoken vinger dreigt en met zijn andere hand naar zijn glazen bol wijst. 'Ik zie een heleboel nare dingen gebeuren en mijn glazen bol vergist zich nooit.' 'Maar wat zie je dan precies?' wil Jesse weten. 'Wel ...' Oom Benny staat zichtbaar na te denken, terwijl hij zijn kristallen bol terug in de handdoek wikkelt. 'Het enige wat ik jullie te vertellen heb, is dat jullie daar maar beter gewoon weg kunnen blijven.' zegt hij, terwijl hij met grote stappen zijn kristallen bol weer naar de woonkamer brengt. Jesse fluistert van achter zijn hand: 'Daar betalen oude dametjes in zijn salon soms handenvol geld voor.' 'Wat een afzetter!' zegt Finn.

3. *'Iemand heeft de stekker uit het Piekenbos getrokken.'*
(Finn, beste vriend van Jesse)

Ook al hebben ze oom Benny, die maar bleef doordrammen over gevaren en slechte gebeurtenissen, halfslachtig beloofd om niet naar het Piekenbos te gaan, toch scheuren de fietsen van Jesse en Finn die richting uit. Wanneer ze voorbij het maïsveld zijn, waar het kronkelweggetje naar het bos begint, knijpt Finn bruusk zijn remmen dicht. Jesse moet daardoor zijn uiterste best doen om niet achter op hem in te knallen.

Jesse staat net op het punt om Finn flink de huid vol schelden, wanneer hij ziet dat Finn met open mond voor zich uit staat te kijken. Als Jesse Finns blik volgt, komt hij uit bij het Piekenbos, waar een grote vrachtwagen met een ladderlift voor de poort staat. Een man met een knalgele helm op, in een soort kooi bovenaan de lift, bevestigt een houten bord op hoge palen. 'Wat staat daar op?' wijst Finn naar het bord, met zijn beide ogen tot spleetjes geknepen om het beter te kunnen zien.

'Binnenkort bouwen we hier zes nieuwe woningen – *Briljant nv*, uw vastgoedbedrijf', leest Jesse hardop.

Er staan huizen op het bord getekend, een paar plattegronden en een foto van blije ouders die een wolk van een pasgeboren baby in de armen houden. Ze staren een poosje stilzwijgend naar de man met de helm en het bord, de tekst, de plattegrond, de gezinsfoto en dan naar elkaar. 'Het Piekenbos gaat weg en er komt een woonwijk in de plaats?' piept Finn verwonderd. Jesse haalt teleurgesteld zijn schouders op en bevestigt: 'Er komen blijkbaar huizen, zes exemplaren.'

Ze gooien hun fietsen in de grasberm neer en gaan ernaast wel een half uur zitten mokken, tot de man met de gele helm met de vrachtwagen wegrijdt. Het droge zand van de veldweg stuift op onder de grote wielen en hult het veld ernaast nog een hele tijd in een grauwe stofnevel. Zonder een woord uit te wisselen, graaien de twee vrienden hun fietsen uit de graskant en wandelen er mee naar de ingang van het Piekenbos. Rond het hek hangt een zwaar, metalen hangslot waar in sierlijke letters de woorden *'Briljant – Vastgoed'* op te lezen staat. 'Heel briljant', kreunt Jesse teleurgesteld, terwijl hij het slot met alle macht uit elkaar probeert te trekken. Maar dat lukt hem natuurlijk niet. 'Laat mij een keer proberen', zegt Finn waarna hij aan het slot gaat hangen tot hij zo rood ziet als een tomaat. Jesse probeert nog eens met een takje in het slot te peuteren. Zo heeft hij het een keertje gezien in een late misdaadfilm. Maar hij eindigt stampvoetend en sakkerend: 'In de film lukt zoiets altijd.'

'Wat doen we nu?' vraagt Finn.

Jesse denkt eerst een poosje diep na met een grote frons in zijn voorhoofd. Maar die rimpel wordt al snel omgetoverd in een kleine glimlach die steeds breder en geheimzinniger wordt, om te eindigen met de kreet van zijn held terwijl hij met zijn wijsvinger over de poort wijst. Finn kijkt zijn vriend vragend aan. 'Tarzan? Begrijp ik je goed als je bedoelt dat we over het hek heen klimmen?' 'Als klimmende apen!' roept Jesse, met een geamuseerde

blik naar het hek dat minstens drie meter hoog is en eindigt in scherpe punten waarrond dreigende prikkeldraad is gespannen. Jesse knikt een beetje triomfantelijk en wijst naar de vieze sloot die om het bos heen ligt. 'Het is de enige mogelijkheid, want als we langs daar het bos in gaan, hangen we tot onder onze kin vol modder en smurrie.'

Finn herinnert zich die ene keer toen ze zich door die drab en kikkerdril tot bij de haag van het bos probeerden te begeven, terwijl het slijk hun schoenen opzoog en waarna ze blootsvoets naar huis moesten. Finn herinnert zich nog beter de uitbrander van zijn moeder en het huisarrest van twee eindeloos lijkende weken dat erop volgde. Bovendien is de draad rond het bos, voorbij de sloot, metershoog begroeid en moet je tussen de sloot en de draad door brandnetels en verwilderde struiken met venijnige doornen.

'Langs die weg raken we nooit heelhuids tot in het Piekenbos', zegt Jesse bezorgd. 'Daar!' roept hij uit en hij wijst naar een gat in de draad, net naast de metalen poort. Het is misschien net wat klein, maar zeker het proberen waard. 'Daar kunnen we beslist doorheen kruipen', zegt hij, met een vastbesloten knik. Finn kijkt van zijn buik naar het gat en van het gat weer naar zijn buik, alsof hij met zijn blik opmeet of die past. 'Denk je?' 'Zeker weten. Gewoon je adem even inhouden en we glippen er als slangenmensen zo doorheen.' Voor ze dat doen, trekken de twee vrienden het gat wat meer open en in geen tijd staan ze, tegen alle verwachtingen in, in het Piekenbos. Zo goed als ongehavend nog wel, op wat gaten in het T-shirt van Finn na. Want waar de draad is doorgeknipt, steekt

puntig metaal door het plastic en Finn bleef, ongeduldig als hij is, enkele keren vasthangen.

'Zou een slangenmensen dit heelhuids doorstaan hebben?', bedenkt Finn terwijl hij de schrammen monstert die de scherpe ijzerdraad op zijn armen en benen getrokken heeft. 'Wacht eens even', zegt hij, terwijl hij met een opgetrokken wenkbrauw naar de draad staat te kijken waar ze zich zojuist hebben doorheen gewrongen. 'Ik kan me met de beste wil van de wereld niet herinneren dat dat gat er vroeger ook al zat.' Finn grinnikt. 'Beest heeft dat er zopas uitgeknipt, nadat die man van *Briljant* het hangslot aan de poort hing. Want Beest weet ook wel dat het met dat slot onmogelijk werd voor kleine kindertjes om het bos te betreden. 'Denk je?' Finns stem gaat even de hoogte in en al het bloed in zijn gezicht trekt weg. Jesse lacht. 'Natuurlijk niet, want Beest bestaat niet, weet je nog. Je klinkt al net als oom Benny!' Finn haalt zijn schouders op. 'Je zou er uiteindelijk toch aan gaan twijfelen', mompelt hij.

Terwijl ze zich een weg door het bos banen, brengt Finn verslag uit, met een vervormde, gekke soort radiostem. Iets wat hij altijd doet wanneer hij doodnerveus is, weet Jesse. Zenuwachtig of angstig misschien, want Jesse weet dat Finn het altijd stiekem een beetje in zijn broek doet wanneer ze in het bos ronddwalen. Al mag hij nog duizend keer beweren van niet. Jesse laat zijn vriend doen, want zijn verslaggeving is best grappig en het breekt de stilte, zodat Jesse zelf ook wat minder gespannen wordt.

'Het is heel vreemd, maar het lijkt of er wat dingen zijn veranderd

in het geheimzinnige bos, waar de dappere helden heer en meester zijn', merkt Finn met zijn rare stemmetje op. Jesse grinnikt. 'Ga door!' 'Nog andere dingen dan enkel het bord op hoge poten van *Briljant nv* en het ijzeren slot om de poort. Alsof het er stiller is dan anders, en donkerder, alsof iemand het licht uitgedraaid heeft of de stekker uit het Piekenbos heeft getrokken. Gedaan, uit, voor eens en voor altijd.' 'Daar zeg je wat ... voor eens en voor altijd gedaan', fluistert Jesse stampvoetend en met flink veel zin om een keer hardop te vloeken. Maar dat doet hij best niet, want hardop vloeken kan Beest wakker maken, zegt men. Larie en apekool, natuurlijk! Toch knijpt hij zijn lippen strak op elkaar. Nu en dan houdt hij zelfs even zijn adem in, maar niet té lang, natuurlijk. 'Misschien is het slechts een heel klein stukje van het bos dat eraan gaat voor het bouwen van de woonwijk', zegt Finn, terug met zijn gewone stem. 'Zes petieterig kleine huisjes, vast met even petieterig kleine tuintjes, die samen misschien nog niet eens een tiende van ons Piekenbos innemen', zegt Jesse.

4. *'Zelfs als er niks is, is er nog altijd wat ...'* *(Jesse)*

Het Piekenbos was ooit eigendom van een schatrijke baron. Het hoorde bij een gigantisch kasteel, in het midden van het bos, dat nu al meer dan honderd jaar verdwenen is. De baron organiseerde er met zijn adellijke vrienden jachtpartijen die soms dagen duurden. Daarbij lagen ze soms uren op hun buik tussen het struikgewas te wachten op een eend of ander wild dat nietsvermoedend overvloog of voorbij rende. Ze schoten het weerloze dier neer waarop hun ongeduldig blaffende jachthonden het bevel kregen om het wild te apporteren. En wanneer het schieten niet goed lukte, vingen ze de dieren met wrede klemmen die, tot enkele jaren geleden, nog vaak teruggevonden werden in het bos. Soms met delen van dierenskeletten er nog in vastgeklemd. Volgens de dorpsbewoners is het kasteel ooit helemaal afgebrand, wat het werk was van Beest die het niet kon verkroppen dat er zich mensen in het bos begaven. En al helemaal niet dat ze zomaar beesten doodden, want Beest hield van beesten, veel meer dan van mensen. Voor Beest moesten de mensen weg. Er zat dus niets anders op dan het kasteel helemaal in vlammen te laten opgaan, en dan nog het allerliefst met de bewoners er nog in.

Sindsdien is het Piekenbos verboden terrein. Het staat in houten bordjes gekerfd die hier en daar tegen de ijzeren draad om het bos heen hangen. Het verbod werd er bruut in gekerfd met een stomp en bebloed vleesmes, door Beest. Tenminste, dat wordt beweerd.

'Ik zie weinig', zegt Jesse. 'En ik hoor van alles, maar dat is altijd als het druilerig, donker weer is', zegt Finn. 'Weet je nog die keer toen het dagenlang pijpenstelen geregend had en we tegelijkertijd ...'
'Ssst!' Jesse legt zijn vinger voor zijn mond en tuurt met een opgetrokken wenkbrauw in het rond, muisstil en steeds angstiger, alsof er een bloeddorstig dier op de loer ligt dat hem zal besluipen en ineens zal bespringen. 'Doe even terug normaal, er is helemaal niks hier, angsthaas!', zegt Finn. 'Zelfs als er niks is, is er nog altijd wat', fluistert Jesse met een zweem van mysterie in zijn stem. Daarmee wil hij vooral verbergen dat het angstzweet zowat van zijn rug tot in zijn schoenen loopt. 'Kan jij niet eens gewoon praten,' zegt Finn grommend, 'als een gewone sterveling? Want zo begrijp ik geen sikkepit van wat jij uitkraamt! Het enige waar jij op uit bent is mij de stuipen op het lijf te jagen! Maar ik garandeer je, kameraad, mij krijg je niet makkelijk bang.' 'Ik bedoel gewoon dat er zelfs op de stilste plekken altijd wel iets te horen is in de verte, als je je oren maar goed spitst. Auto's op een snelweg, kilometers ver weg, de motoren van een groot vliegtuig dat hoog over vliegt of een uil die in de verte roept.' 'Of het bonzen van je eigen hart, bijvoorbeeld', zegt Finn.
'Precies! Kedoeng, kedoeng, kedoeng, kedoeng', doet Jesse, terwijl hij zichzelf met zijn vuist op de borst klopt. 'Jes, ik hoor nu toch echt wel wat', zegt Finn. 'Dat was mijn hart, domoor!' lacht Jesse. 'Kedoeng, kedoeng!'
Ineens weerklinkt er geritsel in het struikgewas aan hun linkerkant. Finn drukt vliegensvlug zijn vinger op zijn mond om zijn

vriend het zwijgen op te leggen. 'Geeft niks, man, dat is gewoon een schattig konijntje, een verdwaalde mol of een bange wezel ... of een ander beest!' Jesse moet erom lachen: 'Beest!'

Op dat ogenblik schiet er iets uit de struik dat schreeuwt en piept en klappert, vlakbij de plek waar de jongens staan. Jesse en Finn grijpen elkaars schouders, alsof ze steun bij elkaar zoeken. Ze krijsen als tienermeisjes om het dan op een lopen te zetten. Jesse springt als een behendig dier over omgevallen boomstammen, over een met bladeren overwoekerd zitbankje en vliegt haast over een drassige modderpoel. Zijn linkervoet komt neer op de grond. Zijn rechter raakt nog met de hiel het water waarbij de modder opspat op zijn broek. Hij glijdt er gelukkig net niet in weg. Als eerste arriveert hij bij het gat in de draad waar ze zopas nog doorheen zijn gekropen, als konijnen door een pijp. Met zijn handen op zijn knieën steunend en zwetend als oom Benny daarnet, puft hij heel even uit. Maar hij blijft voortdurend over zijn schouder kijken, alsof er elk moment een wild beest uit het struikgewas kan springen.

Als hij zich doorheen het gat in de draad gewrongen heeft, voelt hij zichzelf langzaamaan rustiger worden en moet hij zelfs bijna lachen om wat er gebeurt. Plots denkt hij heel helder. 'Stomme mensen met hun absurde verhalen! Waarom vinden ze het zo leuk om anderen de stuipen op het lijf te jagen?' Hij moet hardop lachen om hoe hij als een angsthaas wegvluchtte voor een wilde fazant die haar jongen wilde beschermen, want het was niet meer dan dat. In de struiken zitten her en der jonge fazantenkuikens verscholen

die beschermd worden door hun moeder. En dit opspringend exemplaar zag de twee aarzelende jongens voor belagers aan.

Nadat hij het merendeel van het zand van zich heeft afgeklopt, besluit Jesse om Finn, die nog steeds achterop in het bos is, eens flink te doen schrikken. Hij gaat dicht tegen een struik liggen zodat hij, wanneer Finn zo meteen zijn hoofd door het gat steekt, op hem af kan springen, krijsend als een wild beest. Jesse grinnikt al van de voorpret bij het idee: Finn met een angstige blik, die het bijna in zijn broek doet. Er gaan zeker twee minuten voorbij, waar Jesse niet echt van op kijkt, want Finn is niet zo'n hardloper. Hij is eerder sterk dan snel weet Jesse. Hij besluit stilletjes tot tien te tellen, en als Finn er dan nog niet is, zal hij gewoon terugkeren om hem een eindje tegemoet te lopen. Maar Finn daagt niet op, waarop Jesse nog een keer tot tien telt, en nog een keer en nog een laatste keer. Jesse heeft eigenlijk weinig zin om terug te gaan, want die venijnige pinnen van de doorgeknipte draad tekenen steeds meer branderige schrammen op zijn lichaamsdelen. Bovendien scheuren ze zijn T-shirt, dat mama nog maar een week geleden van de markt had meegebracht, ongenadig in stukken. Maar hij is tegelijk ook te nieuwsgierig naar waar zijn vriend blijft en té ongerust voor wat er misschien is gebeurd.

Misschien is hij gevallen, denkt Jesse, en dan moet hij helpen, natuurlijk. Finn is tenslotte zijn allerbeste vriend en vrienden moet je altijd helpen, wanneer dan ook. Met flink veel tegenzin wringt Jesse zich terug door de draad en staat hij alleen in het bos.

Finn komt dus niet aangelopen, zoals hij had gehoopt. Hij probeert zich het rood aangelopen gezicht van Finn voor te stellen. Hoe hij eerst kwaad zal zijn en zal schelden dat hij had moeten wachten op hem en dat soort dingen, waarna ze al lachend over de grond zullen rollen, elkaar plagend om hun naïviteit.

'Finn?' Jesse krijgt geen antwoord. 'Finn!' 'Is hij hem misschien niet gevolgd en helemaal de andere kant van het bos uit gehold?' vraagt Jesse zich bezorgd af. Jesse blijft wanhopig roepen. Eerst nog tamelijk stilletjes, alsof hij niets of niemand wil wakker maken, maar nadien ietsje harder: 'Finn ...!'

Hij heeft zich verstopt, bedenkt Jesse ineens, want Finn had natuurlijk precies hetzelfde plan als Jesse bedacht: hem eens goed doen schrikken. 'Ik heb je door, kerel', zegt Jesse, 'Kom maar tevoorschijn, Finneman!' Maar Finn is nergens te zien of te horen, wat Jesse haast gek maakt van ongerustheid. Maar dan bedenkt hij dat hij zijn gsm in zijn broekzak heeft en Finn vast ook. Jesse besluit een tekstberichtje te sturen naar zijn vriend: 'Finn, waar ben je? Over.'

Radiostilte. Jesse stuurt er nog eentje: 'Haha, Finn. Kom je nog? Over. (En out als je niet snel tevoorschijn komt!)' Omdat elk antwoord uitblijft, besluit hij te bellen. Maar Finn neemt niet op, waarop Jesse dan maar iets inspreekt op het antwoordapparaat: 'Finn, kom alsjeblieft tevoorschijn. Het is niet dat ik schrik heb of zo, maar ... Kom gewoon. Over.' Hij telt tot honderd en denkt haast hardop: als hij ondertussen niet terugbelt of tevoorschijn komt dan ... 'Finn!' Jesse vraagt zich af wat hij moet doen: nog een

poosje blijven zoeken naar zijn vriend of naar huis gaan om hulp te halen? Maar hulp halen zou betekenen dat er echt iets aan de hand is, onherroepelijk. 'Finn!' Nog steeds geen antwoord, enkel een ijzige stilte in de schemering die de voorbode is van de avond die stilaan over het bos valt.
'Ik haal hulp', zegt hij, deels tegen zichzelf en deels tegen Finn. En ook een beetje tegen het bos. Maar helemaal niet tegen het beest, want Beest bestaat niet!

5.

'Ach, een mens mag niet vloeken ook.'
(Bob Van Driel – papa van Finn, gemeenteambtenaar)

'Nog een dik uur en de avond valt', zegt Roel, die met Bob, de papa van Finn, bij het hek van het Piekenbos als een gek aan het slot van de firma *Briljant* staat te rammelen.

Jesse was intussen namelijk al als een wildeman naar huis gefietst, nadat hij eerst minutenlang naar het de glanzend zwarte koersfiets van Finn had staan staren, onzeker over wat te doen: de fiets van Finn achterlaten en het risico lopen dat die gestolen werd? Hij schudde zijn hoofd en bedacht dat op deze plek geen mens komt. Maar misschien moest hij de fiets toch maar meenemen, want Jesse is heel behendig in het rijden met twee fietsen tegelijk: één tussen de benen met één hand aan het stuur en de tweede fiets aan de andere hand. Zo rijdt hij wel eens als hij de fiets van mama bij de fietsenmaker gaat ophalen. Maar hier is het veel te lastig om met twee fietsen over de hobbelige zandweggetjes tot het dorp te rijden.
Hij kon wel huilen! Want wat was het allemaal verwarrend! Als hij zonder de fiets vertrok, voelde het alsof hij Finn twee keer achterliet. Waarom bleef hij zich toch zorgen maken over die stomme fiets terwijl zijn beste vriend spoorloos verdwenen was? Uiteindelijk vertrok hij zonder de fiets, want zo zou hij het allersnelst thuis raken. En Finn zou dadelijk uit het bos kunnen komen. Hij was waarschijnlijk gewoon gaan plassen en afgeleid door een bijzon-

dere vlinder of een vogel en de tijd uit het oog verloren. Alles zou wel goedkomen! Als zijn fiets er niet meer zou liggen, moest hij te voet naar huis en dat zou hij absoluut niet appreciëren. Het waren vreemde, verwarrende hersenkronkels, om dan die ene duidelijke gedachte achter te verstoppen ... Dat Finn niet uit het bos gekomen was, zelfs niet na lang wachten en meermaals luid roepen.

Achter de vaders staan Pipa en Geertje, de moeders van Jesse en Finn, snikkend te huilen en elkaars rug te strelen, terwijl ze zichzelf proberen te overtuigen dat alles uiteindelijk gewoon weer goedkomt.
Jesse staat een eindje achter hen en voelt zich ineens heel wat minder Tarzan. Hij heeft daarnet flink op zijn donder gekregen, natuurlijk, ook al beseft hij niet echt waarom. Ze gingen zo vaak naar het Piekenbos! En natuurlijk zei iedereen talloze keren dat het er gevaarlijk is, maar nooit zei iemand expliciet dat het niet mocht. 'Gevaarlijk, voor Beest?' had hij laatst schertsend gevraagd, toen zijn ouders weer een keer hun waarschuwingsborden en gevarendriehoeken de hoogte in staken toen de jongens op het punt stonden om naar het bos te trekken. 'Laat al die griezelverhalen maar voor wat ze zijn', zei Pipa. 'Dat bos wordt al jaren niet meer fatsoenlijk beheerd, waardoor het ronduit gevaarlijk is!'

Bij het gesloten hek van het Piekenbos, staat zijn mama snikkend te jammeren en zegt ze dingen als 'Ik ben er te weinig de laatste tijd en ik laat die ondeugende jongens maar doen.' Papa probeert

haar liefdevol te sussen en zegt dat hij er toch altijd was om op Jesse te letten, waarop mama kwaad wordt en roept dat hij hen niet iedere keer naar dat verdomde bos had mogen laten gaan! Dat het onverantwoord was! Net alsof ze dat voor het eerst hoort, en ze dat nu pas te weten kwam of zo. Mama is gewoon heel erg overstuur, terwijl het niet eens haar eigen zoon is die vermist was, maar die van Geertje.
Pipa en Geertje zijn de beste vriendinnen, net zoals Finn en Jesse de beste vrienden brengen. Daardoor brengen ze veel tijd samen door, als bloedverwanten bijna. Finn is een beetje als een tweede zoon, merkte mama laatst nog dromerig op, toen ze het er over hadden hoe fijn het was dat Finn hun huis eigenlijk als een tweede thuis was gaan beschouwen.

Jesse krijgt het vreselijk benauwd als hij dat allemaal denkt. Zijn bijna-broer is vermist! Hij zegt het ook, maar dan wordt papa kribbig. 'Vermist, vermist,' zegt hij, 'zo ver is het helemaal nog niet!' Ook oom Benny is van de partij, met zijn chique kleren nog steeds aan, maar hij heeft wel rubberlaarzen aangetrokken die tot boven zijn knieën reiken. 'Klaar voor het avontuur', zei hij heldhaftig, toen ze met zijn allen vertrokken om Finn in het Piekenbos te gaan zoeken. Heel de weg mopperde hij over zijn wonderbaarlijke kristallen bol. Dat hij het allemaal had zien aankomen en dat hij hen verwittigd had, maar dat geen mens hem gelooft. Bob probeert met een grote kniptang het ijzeren slot van hek door te knippen, maar het gaat niet vanzelf. 'Briljant', zegt hij, waarop het

slot uiteindelijk krakend knapt. Hij kan een kleine vreugdekreet niet onderdrukken. De zaklampen schijnen langgerekte lichtbundels door het voor het overige al pikdonkere bos, wat een bizar schimmenspel oplevert. De bomen lijken daardoor op houten reuzen met afgehakte handen, bedenkt Jesse. Hij besluit het maar niet hardop te zeggen. Met de vaders voorop kammen ze, Finns naam roepend, het bos uit. Dat is zo uitgestrekt dat het bijna een uur duurt voor ze helemaal aan de andere kant gearriveerd zijn. Pipa struikelt, maar kan zich nog net rechtop houden aan Geertje, die minder geluk heeft. Ze loopt nu rond met een scheur in haar broek ter hoogte van de knie.

'Dat ontbrak er nog aan', zucht ze, maar ze wordt meteen afgeleid door oom Benny die met zijn haar aan een tak vast komt te zitten. Hij tiert dat ze hem dan maar moeten achterlaten. Want Pipa krijgt hem niet meteen los, hoe hard ze ook trekt. 'Ik sterf hier wel!' roept hij als een rasechte drama queen terwijl hij met de rug van zijn hand zijn bezweette voorhoofd afveegt. Bob neemt koelbloedig en een beetje mompelend zijn zakmes uit zijn broek en klaart de klus in een mum van tijd door in één haal een lok uit Benny's haar te snijden. Daardoor jammert Benny over zijn geruineerde kapsel en hoe het jaren gaat duren vooraleer het teruggegroeid is.

'We vinden hem nooit meer terug', piept Geertje nadat er een tijdlang niks anders te zien was dan het bewegende licht van de zaklampen. Er is niets anders te horen dan hun voetstappen in het doodstille bos. Er wordt druk heen en weer gepraat: 'Hij is

misschien al lang thuis en vraagt zich uitgehongerd, met zijn hoofd in de openstaande koelkast, af waar iedereen naartoe is', zegt Pipa. 'Hij is op dit ogenblik net zo erg naar ons op zoek als wij naar hem', zegt Bob die het als een grapje wil doen klinken, maar niemand heeft zin om er in mee te gaan.

'Hij is in de zuigende drek van de sloot gevallen en weggezakt en verdronken! Heb je die walgelijke, vieze sloot rond het bos gezien?' roept Geertje uit. Ze kijkt paniekerig in het rond.

'Hij is in het moeras gesukkeld', zegt Pipa, bijna onhoorbaar, maar wel met een duidelijke knik erachteraan. 'Het wemelt hier van de overwoekerde moerassen vol slib en gevaar en ...' Pipa en Geertje blijven maar rampscenario's verzinnen en jutten elkaar steeds meer op, tot Jesse hen onderbreekt: 'Mam, hier is helemaal geen moeras, alleen gewone, diepe plassen.'

'Hij is verdronken in een diepe plas, horen jullie dat!?' huilt Geertje hete tranen. 'Dames, hou op!' roept Bob.'Jullie zouden hier beter eens naar kijken.' Hij schijnt met zijn lamp naar iets wat het midden houdt tussen een schuur en een hok. Het bestaat uit rechtopstaande, roestige golfplaten en houten panelen met grote vochtvlekken. Op de borden staan letters die door weer en wind afgesleten zijn. Tussen het mos en de takken kun je een deurtje en een gescheurd, bestoft raampje ontwaren. De spinnenwebben tieren welig. Er schijnt een flauw licht door het raam en uit een dunne, verroeste regenpijp die dienstdoet als schouw, kringelt een sliert rook. Iedereen houdt abrupt op met praten, bewegen en zelfs met ademen, zo lijkt het. 'Daar woont Beest', fluistert oom

Benny. Hij grijpt met beide handen naar zijn hoofd en schudt nee, alsof hij al uren nadenkt over een antwoord op een heel moeilijk vraagstuk en het uiteindelijk opgeeft.

'Daar woont de boswachter, dat is heel wat anders', gromt Bob. 'Maar Beest ís, volgens de verhalen die de mensen in het dorp vertellen, toch de oude boswachter?' fluistert Benny. 'Die is toch al lang dood en begraven?' vraagt de pa van Jesse. Bob kauwt even op zijn lip en legt uit dat de boswachter al meer dan tien jaar geen teken van leven meer geeft, maar dat de man hier al die jaren als een kluizenaar aan de rand van het bos woonde. De papa van Finn kan het weten, want hij werkt in het gemeentehuis. Hij weet precies wie nog leeft en wie waar woont. 'Is het dan legaal dat er op een mistroostige plek als deze zomaar mensen wonen?' vraagt mama. Ze is architect en meet in enkele blikken de grond op, checkt de voorzieningen en probeert de woongelegenheid naar waarde te schatten. Bob haalt zijn schouders op. 'Een mens mag ook niet vloeken, maar we doen het allemaal meermaals per dag.' De papa van Jesse denkt daar even over na en knikt dan, nogal ostentatief, met een verbeten trekje om zijn mond. 'Ik snap het', zegt hij. 'Het is uiteraard illegaal om hier te wonen, maar het gemeentebestuur heeft zo'n vreemde snuiter liever hier waar niemand hem kan zien dan in het mooie dorp tussen al die fatsoenlijke mensen?' 'Dat klopt. Hier doet zo'n vent niemand kwaad en omgekeerd ook niet', antwoordt Bob, een beetje driftig. Het lijkt erop dat de vaders fikse ruzie gaan krijgen, maar Geertje roept: 'Dat hopen we maar!' Ze zet enkele kordate stappen in de richting van het armzalige

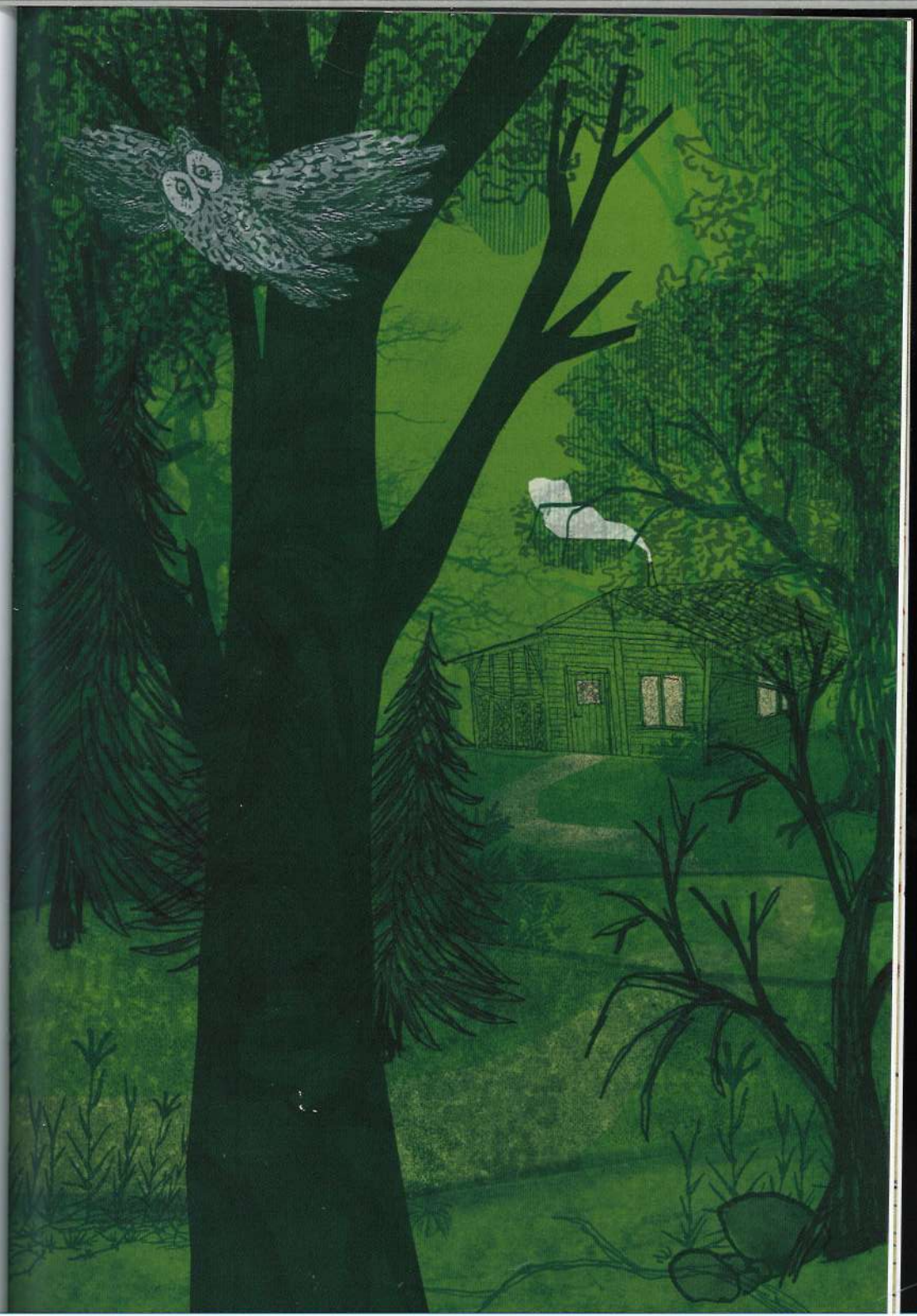

schuurtje. Halfweg houdt ze halt. De anderen halen haar in geen tijd in en gaan in een kring om haar heen staan. Ze huilt weer.
'Wat als hij ...' Ze begraaft haar gezicht in haar handen en snottert zo hard dat het bijna op lachen lijkt.
'Kom op,' roept Bob uit, alsof hij die sombere sfeer wil breken met iets heel anders. 'Als Finn zich werkelijk in dat gammele kermiskraam van de boswachter bevindt, dan halen we hem er gewoon weg! Ik denk niet dat er één kettingslot bestaat dat mij nog kan tegenhouden!'
'Weet je', zegt Jesse. 'Waarschijnlijk is hij gewoon gevallen, heeft hij zich bezeerd en is hij gewoon zelf naar het huisje getrokken waar hij ons opwacht.'
Dat vindt Geertje de beste verklaring, want het snotteren houdt op en ze knikt met een glimlach naar Jesse.
'Zo is het precies gegaan', zegt ze, terwijl ze Jesse in een houdgreep neemt en hem boven op zijn kruin zoent.
'Ja, en hij heeft wat hout in de kachel gegooid, en wie weet zit hij er ook een kippetje te roosteren. En drinkt hij een glas zelfgestookte brandewijn met Sneeuwwitje en de zeven dwergen.' zegt Pipa spottend terwijl ze wijst naar de schoorsteen en de rook die eruit komt gekringeld. Ze tikt met haar wijsvinger tegen haar slaap om aan te geven dat ze wel een beetje serieus moeten blijven.
'Sst', gebaart Roel naar Pipa, want ze houdt maar beter op met haar cynische opmerkingen. Zijn kin wijst naar Geertje, die al haar verdriet en onzekerheid in een zakdoek snuit.
'We halen Finn onmiddellijk uit die barak', zegt Pipa. Het lijkt een

teken voor Bob om zijn kloeke borst op te zetten en op de schuur af te lopen.
'Zou je de zaklantaarn niet uitdoen?' vraagt Jesse. 'Waarom?'
'Als het bee ... de boswachter ons ziet?' fluistert hij. 'Wat dan?' 'Hij heeft zo'n gloeiende hekel aan mensen dat hij ooit een kasteel in de fik heeft gestoken en, misschien heeft hij een jachtgeweer en schiet hij ons allemaal de dood in?' Bob schudt nee. Hij legt uit dat de boswachter intussen bijna honderd is en dat hij, tegen de tijd dat hij een wapen naar hen heeft gericht, al tien keer omgevallen is. Toch kan Jesse zien dat Bob er niet helemaal gerust in is. Het zweet parelt onder zijn neus en zelfs in het donker kan Jesse zien dat hij een gespannen trekje rond zijn mond heeft. Hij friemelt met zijn handen aan de zakken van zijn jeans.
'Ik ga wel eerst, want het is uiteindelijk mijn schuld dat mijn beste vriend Finn daar terechtgekomen is', zegt Jesse. 'Het is niet jouw schuld, Jes', zegt zijn vader. 'Als je dat denkt.' 'Ik was wel degene die hem hier aan zijn lot overliet, op de vlucht voor een stomme fazant', zegt Jesse. 'Ja, en als je dan toch een schuldige zoekt, was ik degene die jullie maar liet begaan', zegt Roel. Hij gooit zijn handen in de lucht. 'Nee', zegt Pipa tegen Roel, 'Ik liet jou alleen opdraaien voor ons gezin omdat ik zo nodig carrière wil maken. Als ik wat vaker thuis was geweest, dan ...' Bob schopt tegen een boom en sakkert: 'Mensen, jullie klinken als een melig artikel uit een of ander damesblad dat bij oom Benny in het salon ligt!' Jesse beent naar het schuurtje en gluurt door een kier in het gordijntje dat voor een viezig stuk plastic hangt dat moet doorgaan voor

een raam. Zijn hart maakt een vreugdesprong, want hij ziet Finn op een kruk tussen een heleboel rommel zitten. 'Hij is terecht!' roept hij uit. Tegelijkertijd is hij ook bezorgd om de oude man die hij ziet. De man buigt zich in een smerige overall en met een strooien, gescheurde hoed over Finn heen. Hij denkt: die kerel is misschien wat eigenaardig, maar hij is bezorgd om Finn. Maar oom Benny gilt: 'Die enge vent vreet onze Jesse levend en met huid en haar op!' De oude man schrikt, want de schrille stem van oom Benny gaat door het dunne glasraampje heen. De man gaat tussen een staande lamp en een krakkemikkig ladekastje staan en houdt zijn gerimpelde handen in de lucht, alsof hij op het punt staat gearresteerd te worden. Zijn ogen schieten van links naar rechts terwijl de vaders de deur inbeuken. Oom Benny staat maar wat te giechelen van de stress en durft geen stap te zetten in de richting van het miserabele schuurtje. Geertje en Pipa schieten als eerste naar binnen. Ze moeten door dozen, krantenstapels, vodden en kleren ploegen alvorens ze Finn, huilend en snikkend, kunnen omhelzen. Jesse slaakt een gil en wijst naar de vloer, waar een grote plas bloed ligt. Hij krijgt geen half woord meer gezegd.
'Is dat bloed?' zegt Geertje heel stil. Ze kijkt gespannen naar Finn, alsof ze de vraag aan hem stelt.
'Hij bloedt dood!' roept oom Benny, die bijna het bewustzijn verliest. De oude man pulkt onrustig aan de bretellen van zijn overall en schudt heftig van nee terwijl zijn mond open en dicht gaat, zonder dat er iets zinnigs uit komt. Uiteindelijk klinkt het dan toch hortend en stotend: 'Die jongen heeft behoorlijk veel

geluk gehad, want hij kwam met zijn voet in een oude, verroeste dierenklem te zitten.' Iedereen valt stil, alsof niemand had verwacht dat de man nog in staat was om te praten. Ze kijken naar zijn open mond, waarin onderaan nog één bruine tand in het midden van zijn knoestige tandvlees zit. Bob komt als eerste in beweging en buigt zich over de voet van Finn. Argwanend houdt hij één oog strak op de man gericht. Roel staat vlak bij de oude boswachter. Hij vraagt zich af wat hij nu het beste kan doen: de oude man vasthouden zodat die niet weg kan vluchten of toch maar niet? Is hij werkelijk een misdadiger of is hij juist een redder in nood? Je kunt ook duidelijk zien dat hij de man veel te vies vindt om zomaar in een greep te houden. Ver zal de honderdjarige nu ook niet lopen.
'Kwam mijn zoon in zo'n roestige beestenklem te zitten?' huilt Geertje. Ze knielt bij Finn om met een verwrongen gezicht zijn bebloede voet te bekijken.
'Met die klemmen vangt hij weerloze en onschuldige mensen', zegt oom Benny. Hij wijst naar de oude man die de hele tijd nee staat te schudden, alsof hij een soort staande klok is.
'Die klemmen zijn van vroeger', zegt Roel, waarop de man bevestigend knikt. 'Die zijn van de baron van heel, heel lang geleden', zegt de oude man. Jesse stelt zich voor hoe hij naar de uitgang van het bos liep en hoe Finn hem niet kon bijhouden en hij uiteindelijk in een dierenklem terechtkwam.
Hij denkt aan hoe Finn geroepen moet hebben, maar hij was al te ver weg. Nog voor hij teruggekeerd was, had de oude boswachter Finn al uit de klem gered en naar zijn barak gebracht. En alleen dat

is glashelder: de oude man, waarvoor de mensen in het dorp iedereen waarschuwen, heeft de gewonde Finn heldhaftig uit de nood geholpen! 'U hebt mijn vriend gered', zegt Jesse, waarop iedereen zwijgt en kijkt naar de boswachter. De boswachter knikt. 'Hopelijk heeft de jongen wel al een keer een vaccinatie tegen tetanus gekregen. Ik heb voor de zekerheid de wonde goed ontsmet.' Hij wijst naar een flesje met ontsmettingsmiddel op de rommelige tafel met vergeelde kranten, lege drankverpakkingen, vuile glazen en harde, oude korsten brood. Pipa trekt haar neus op terwijl ze de muizenkeutels die op de grond liggen, monstert. Maar Finn is wel gered.

'Bent u echt de oude boswachter van het Piekenbos?' vraagt Jesse. 'Hij is de oude boswachter', zegt Finn. Er klinkt pijn door zijn stem, maar het is al lang prima dat hij wat zegt. De man knikt, moet dan een beetje lachen en zegt gespeeld verontwaardigd: 'Wat bedoel je, oud?' Daarop schiet iedereen in de lach. Niet dat het zo grappig is, het is meer lachen van opluchting. Alleen Bob lacht niet en loopt langzaam op de bejaarde man af. De boswachter kijkt een beetje bang van hem weg, want de papa van Finn is best breed en groot en de boswachter is klein en mager.
Bob steekt, traag maar met overtuiging, zijn hand uit naar de boswachter. Maar die staart er enkel naar zonder ze te grijpen. Hij schudt nee, als uiting dat hij geen zin heeft in handen schudden. Bob trekt dan maar zijn hand terug en zegt: 'U houdt niet zo van mensen, hè?' De boswachter haalt een paar keer zijn schouders op

en kijkt naar beneden om de blikken van de anderen te ontwijken. 'Houdt u misschien meer van beesten dan van mensen, meneer?' vraagt Jesse. De man kijkt een keer op, net na het woord 'meneer', lijkt het en knikt dan zachtjes. 'De mensen deden uw beesten pijn en daar kan u natuurlijk niet tegen?' vraagt Pipa. Weer knikt hij, eerst nog steeds heel zachtjes, maar dan steeds heftiger, alsof hij door iemand met een afstandsbediening wordt bestuurd. 'Laat die goede man nu gewoon even met rust en laat mij vertellen hoe het ging', zegt Finn.

6.

'Wie vangt er nou mensen?'
(Meneer Verbiest – boswachter van bijna honderd, met één tand)

De boswachter haalde de gewonde Finn uit zijn benarde positie, bracht hem naar zijn schuurtje en verzorgde hem, zonder een woord te zeggen. Toen Finn vroeg of hij een spook was of iets anders engs, grinnikte de man wel even. Maar hij gaf geen antwoord. 'Bent u dan een beest?' De man antwoordde: 'Zie ik er soms uit als een beest?' Finn schudde nee, maar hij dacht ja. Zo stiekem als hij kon, want misschien kon de bejaarde boswachter gedachten lezen, net zoals oom Benny de toekomst kon voorspellen. Want uiteindelijk had hij dit toch maar mooi voorspeld.
De boswachter zei dat het bos erg gevaarlijk was, gevaarlijk voor jongens en voor dieren, want het ligt er bezaaid met oude, gevaarlijke klemmen en valstrikken. 'Dus u hebt die valstrikken niet geplaatst ... om er mensen mee te vangen?' vroeg Finn. Waarop de man bulderde van het lachen en verwonderd vroeg: 'Wie houdt er zich nu bezig met iets als het vangen van mensen?' 'De mensen beweren ...' begon Finn, maar de oude boswachter onderbrak hem heftig en zei dat de mensen maar wat kletsen en dat hij al die nepverhalen meer dan beu is. De oude man liet het hoofd treurig zakken en vertelde zijn verhaal. Over de periode van de baron tot nu, af en toe nadenkend over wat hij zich herinnerde, en soms met veel geestdrift in zijn stem. Op het einde kon hij zijn emoties niet langer verbergen en kon je horen hoe ongelukkig hij zich voelde

bij al dat geroddel. En vooral, bij het feit dat hij zijn geliefde bos dreigde te verliezen. Daarom had hij enkele van die klemmen verplaatst, om er de mannen van de bouwfirma mee te verjagen. De mannen die zich het bos komen toe-eigenen, om het te verminken door er foeilelijke, betonnen huizen neer te poten. Het was dus ergens wel zijn schuld dat Finn nu gewond voor hem zat. 'Hoewel het bos natuurlijk wel verboden terrein is', zei de boswachter ook, waarbij hij verdrietig en geërgerd tegelijk klonk. Het was allemaal best verwarrend, volgens Finn. 'Die mannen stelen uw bos niet, meneer Verbiest', zegt Bob. 'Meneer Verbiest?' zeggen Finn en Jesse tegelijk. Bob knikt, krabt de haren onder zijn pet en kijkt weer naar de boswachter, meneer Verbiest dus, en gaat verder met wat hij aan het vertellen was. 'Die mannen bieden u veel geld voor dit stukje bosgrond waar uw ... nu ja, huisje op staat. Dat realiseert u zich toch allemaal wel?' Nu krabt meneer Verbiest onder zijn pet om, na enig aarzelen, te knikken en te bevestigen dat hij het maar al te goed weet.

Bob kijkt op naar Geertje en de anderen, en vertelt met een diepe zucht dat dit iets is wat al jaren aan de gang is. 'Het grootste deel van het bos, op dit deel na, is jaren geleden door de gemeente aan het vastgoedbedrijf *Briljant* verkocht. Maar deze koppige man weigert te verhuizen en is hier met geen stokken weg te krijgen. En geloof me maar, hij zal toch moeten verhuizen. Want ze zullen alle middelen gebruiken om hem hier weg te krijgen. Dan is het aangeboden geld aannemen zoveel makkelijker, toch?' Bob gaat wat dichter bij de man staan. 'U kan hier niet nog jaren in uw eentje blijven wonen, dat weet u eigenlijk zelf ook.' 'Het zou u een aardige oude dag kunnen opleveren, meneer Verbiest', zegt Roel. 'Beter dan ... dit hier', zegt Pipa, waarbij ze een beetje demonstratief in het rond kijkt naar de vuile tafel, de scheefgezakte stoelen en, nog het meest, de muizenkeutels. Haar ogen blijven even haken aan de jongen met de bebloede voet, in het midden van het rommelige interieur dat niet eens een interieur genoemd kan worden. 'Een aardige oude dag?' gromt meneer Verbiest. 'Een laatste oude dag, bedoelt u. Als er ooit een dag komt dat ze me hier komen weghalen, ga ik nog diezelfde dag dood en ik zou niets liever willen ook!' 'Maar het is ook niet zo dat u hier voor eeuwig blijft leven, want het eeuwige leven is aan niemand gegeven', zegt Bob, met een lachje om de mond. Jesse lacht ook, waarop iedereen hem raar aankijkt. Weet je wel, zoals wanneer je zou lachen in het ziekenhuis of tijdens een begrafenis in de kerk. 'Maar uw verhalen blijven wel leven', verklaart hij zijn misplaatste lachje. De man haalt zijn schouders op. 'Ik heb geen verhalen', zegt hij nors met zijn ogen naar de grond gericht. 'De mensen, die hebben verhalen! Ze verzinnen er maar op los en maken kinderen bang voor mij! Niet om wie ik ben, maar om wat van me gemaakt wordt in onzinnige verhalen.'

'Meneer Verbiest ...' zegt Finn. 'Ik ben niet bang van u.' De boswachter kijkt ietwat verlegen naar de grond. 'Ach', zegt hij alleen maar. 'U hebt me gered uit die klem en u hebt me nadien goed verzorgd. Dus waarom, in hemelsnaam, zou ik bang van u moeten zijn?' 'Ach ...' doet meneer Verbiest weer, frunnikend aan zijn

hemd, als een verlegen jongetje. 'En uw chips zijn erg lekker!' Finn lacht. De ouders lachen mee, een beetje aarzelend, maar er wordt gelukkig weer gelachen. 'Graag gedaan, Finn', zegt meneer Verbiest, heel stilletjes en duidelijk onder de indruk van wat Finn net zei. Alsof hij voor het eerst iets vriendelijks over zichzelf gehoord heeft. 'De oude boswachter,' zegt Finn, 'meneer Verbiest, is geen beest of monster of wat dan ook! Maar wel een lieve man die zielsveel houdt van het bos en van dieren. En wie van dieren houdt, houdt ook van mensen.'

'Wij weten nu, door dit stomme voorval, wat voor iemand meneer Verbiest in werkelijkheid is. Dus laten we dat maar doorvertellen', vult Jesse zijn vriend aan. Iedereen is er een beetje stil van, zo stil dat je een speld kunt horen vallen in de bouwvallige woning van de oude boswachter in het stille bos. Finn neemt nog wat chips uit een stoffig, glazen potje op de salontafel en luistert met gesloten ogen naar het krakend geluid tussen zijn tanden en het autogeraas in de verte op de snelweg, naar de vliegtuigen die hoog overvliegen en naar het gezang van de vogeltjes. Hij hoort zelfs zijn eigen hartslag. Kedoeng, kedoeng. 'Breng de jongen naar het ziekenhuis, want die wonde is best verraderlijk,' zegt meneer Verbiest uiteindelijk. 'Dit moet inderdaad deskundig verzorgd worden', zegt Pipa, met haar neus vlakbij de wonde van Finn. Bob tilt zijn zoon in zijn sterke armen op, waarop iedereen in beweging komt. Ze bedanken de boswachter voor de goede zorgen en verlaten dan zijn gammele schuurtje. Bob probeert nog een hand geven, wat moeilijk lukt met Finn in zijn armen. Meneer Verbiest kijkt er eerst weer wat wan-

trouwig naar, alsof Bob slechte bedoelingen heeft, maar schudt ze dan toch heel hartelijk. Voor Bob zijn hand lost, zegt hij: 'Grijp die kans, man, en neem het geld van die deftige heren in hun poepchique kostuums maar aan. Verwen er jezelf eens goed mee, nu het allemaal nog kan. Die domme vastgoedmensen, *Briljant* ... pff', lacht Bob. Meneer Verbiest laat zijn ogen zakken, alsof hij beschaamd is, en knikt dan bijna onzichtbaar. 'Natuurlijk', fluistert hij.

7. *Dit gebeurt later:*

Een stuk van het bos wordt een woonerf met zes huizen, zes tuintjes, zes tuinhuisjes en een flinke lap groen met een grote speeltuin en een vijver, waar kikkers en salamanders huis houden. Meneer Verbiest was eerst, dik tegen zijn zin, van plan om dan maar naar een bejaardentehuis te gaan. Maar daar stak Bob, die heel wat te zeggen heeft in het gemeentehuis, een stokje voor. Waar vroeger het gammele verblijf van meneer Verbiest stond, bouwt *Briljant* nu een kleine, maar keurige cottage voor de oude boswachter. Zo kan hij er als een soort van conciërge een oogje in het zeil houden. Als er een kind van een speeltuig valt of onopletttend tegen een perenboompje aan loopt, mag hij de eerste zorgen toedienen. Meneer Verbiest heeft ondertussen bewezen dat hij dat als de beste kan.

Er wordt gezegd dat de rest van het toch wel enorme bos binnen een goed jaar een gigantisch bospark wordt met houten boomhutten en lianen, voor stoere kerels als Finn en Jesse en ... Tarzan. Misschien komt er ooit ook een zwembad met glijbanen, bubbelbaden, trampolines en wat nog allemaal. Maar ja, de mensen zeggen zoveel. Volgens oom Benny is het allemaal waar, want als hij heel goed kijkt, kan hij het nu al zien in zijn glazen bol.

Tegenwoordig knipt, kleurt en kapt hij amper nog het haar van zijn klanten. Daar heeft hij niet langer de tijd voor, nu hij optreedt als professioneel helderziende. Sinds zijn voorspelling van het voorval met het 'zogenaamde' beest in het Piekenbos, staan de

mensen in lange rijen te wachten om hun toekomst door hem te laten voorspellen.

En Finn en Jesse? Die halen samen nog steeds streken en kattenkwaad uit. Of wat dacht je? Jesse stuurt een sms naar Finn.

Morgen naar het Piekenbos? Over.

Finn antwoordt:

a) Het Piekenbos bestaat niet meer.

b) Het is een bospark nu.

c) Ik wil eerst nog een keer bij meneer Verbiest op bezoek, oké?

En d) Geen mens sluit zijn sms af met 'over'. Tot morgen, F!

Over auteur Do Van Ranst

Do Van Ranst werd geboren in Dendermonde, maar woont al bijna zijn hele leven in Hamme met zijn zonen, Marcel (15) en Flor (3) en vriendin Yasmin. In zijn dorp is precies zo'n bos als het Piekenbos in dit verhaal. Misschien schreef Do dit verhaal wel over zichzelf? Dat is een beetje overdreven, maar de schrik die hij zelf had wanneer hij met zijn vrienden het bos betrad, inspireerde hem wel voor het avontuur van Jesse en Finn, de helden van dit boek. Tijdens het schrijven ervan zat hij meermaals op het puntje van zijn stoel. Hopelijk jij straks ook!

Wil je meer info over Do Van Ranst en zijn boeken?
Surf dan als de bliksem naar www.facebook.com/do.v.ranst - https://twitter.com/DoVanRanst - www.davisdsfonds.be

Andere boeken van Do in BiB-BoX:

- Vakantie, asfalt en draadjes
- Katjes, brokjes en dieven
- Drie bladzijden voor een rol

Over illustrator Jurgen Walschot

Jurgen Walschot werkt al een tiental jaar als illustrator. Hij maakt zowel tekeningen voor jeugd als voor volwassenen. Zijn werk kan je bekijken op www.jurgenwalschot.be.
Jurgen heeft altijd veel getekend. Zijn boeken, schriften en zelfs de schoolbanken stonden steeds volgekrabbeld. Naast tekenen houdt Jurgen van de natuur. Dit avontuur in het Piekenbos was dus een fijne opdracht voor hem. Hij kon zich al tekenend in het bos verliezen.